

LBRIS

We know
books

CĂTĂLIN AL HAJ ALI

EU SUNT DANTE

București

2023

Introducere / 5

Eu sunt Dante / 7

Fata cu părul soarelui / 16

Dis de dimineață... / 28

Reîntâlnirea / 31

O întâlnire cu sine / 53

Clepsidra unui om / 58

Tristan la castel / 73

Întoarcerea acasă / 96

Povestea lui Dante / 104

Lupta cu marele lup / 120

Chemarea inimii / 138

Căpitanul Borg se întoarce / 149

Când două inimi se reîntâlnesc / 172

Un moment de reflecție / 204

Lumea interioară a celui iubit / 207

Dimineața următoare / 230

Iubirea unui stejar... / 267

Amintirea unui cântec / 273

Moartea lui Dante - prima parte / 281

Moartea lui Dante - partea a doua / 352

Un copil am fost atunci, al cărui strigăt palid și răgușit își chema neîncetat părintele.

Chiar de trupul îmi era lihnit și muribund, așa cum tindeam să fiu și în adâncul sufletului, un simplu necunoscut mi-a auzit plânsetul și a urmărit ultimele lacrimi căzându-mi pe obraji. Atunci, o nouă șansă la viață mi-a fost dată de către cel pe care urma să îl numesc *tată*.

Omul misterios cu barbă albă și cu glugă neagră s-a apropiat și a observat o bătrânică în picioarele goale ce murise lângă mine. Ea zăcea cu brațele întinse asupra mea, pielea ei albă era asemenea unui fulg de nea, un înger întruchipat în om, care a reușit să mă ducă în întunecimea pădurii de lângă satul de care aparțineam odinioară.

Doar sângele roșu ca vinul al rănilor de la picioarele ei, ce păreau că au străbătut o cale lungă în condiții dureroase, o dădeau de gol că era un simplu om. Lipsiți de hrană, slăbiți și răniți la trup, doar unul dintre noi supraviețuise. De-ar fi putut fi tradus plânsetul meu în urechile celui ce mă auzea, ar fi înțeles că nu era deloc un strigăt după ajutor, ci mai degrabă o afirmație ce ascundea un puternic foc lăuntric „*Vreau să trăiesc!*”

Acest misterios om, un pustnic al pădurii misterioase în care te puteai pierde de îndată, m-a luat sub aripa lui, mai mult mort decât viu.

Mi-am găsit alinarea trupului și a sufletului în mâna unui destin necunoscut sau a unei posibilități noi de viață.

Acesta m-a hrănit și a avut grijă de mine și a fost și va rămâne maestrul ce a reușit să contribuie la ceea ce sunt acum, într-o pădure deasă, unde drumul nu este marcat și nu există vreun punct de reper, în locul unde copacii vorbesc

între ei, iar păsările veghează întregul tărâm, în locul în care omul obișnuit se pierde, iar cel trezit se regăsește pe sine.

Chipul părinților mei îmi este străin, doar o imagine vagă a unei femei ce zâmbeste și pare că rostește ceva din gura ei fină, un cuvânt, un nume pe care nici astăzi nu îl cunosc, o expresie blândă ce pare să-i ofere meritele de mamă.

Din nefericire, această imagine pe care încă o am întipărită în inima mea plutește într-o ceață deasă prin care, oricât de mult m-aș strădui să disting adevărul, acel nor întunecat îmi orbește intenția; dar, chiar și așa, este și va fi mereu familiară inimii mele, iar ea cu siguranță a fost și rămâne mama mea.

Tatălui meu nu-i pot vedea chipul, doar trupul unui bărbat solid ale cărui brațe le simt protectoare, un om care, deși nu pot să-mi amintesc nici măcar ochii lui, îmi poate transmite ocrotirea sa, un sentiment de siguranță, ca și cum acesta a fost până la finalul clipelor din viața sa un protector și un iubitor al acelei gingașe femei.

Ambii părinți au luptat și au murit străpunși de sabia unui om ale cărui mâini ce o mânuiau păreau a fi ale unei fiare, iar expresia și luciditatea chipului dispăruseră în neant, lăsând atacatorul vulnerabil și pradă forțelor întunecate și reprimite în el însuși.

Strigătele de agonie erau ale unor oameni lipiți cu chipul de pământ, așteptând moartea să-i cheme din trupul lor muribund, un sat întreg fiind măcelărit din motive lipsite de orice rațiune, pentru bani sau pentru a transmite un mesaj. Gestul pur al unor suflete ce se iubeau neîncetat au apărut o ultimă comoară lăsată în spate, pe copilul ce avea să păcălească moartea prin dragostea ce o purtau părinții mei pentru mine, care l-au urmărit până și pe călăul morții, încât acesta nu a putut să mă observe, scăpând teafăr cu ajutorul unei singure supraviețuitoare, o femeie în vârstă ce m-a îndrăgit încă de la venirea mea pe acest pământ.

Un sacrificiu ce transcende orice învățătură despre iubirea față de cel de lângă noi, dincolo de cuvinte și filozofii în ceea ce privește textele acelor antici înțelepți ce se raportau la iubire. Ca un suflet să trăiască pe acest pământ, un tribut a trebuit să fie plătit vieții prin alte două vieți.

Un aspect existențial care m-a cutremurat de-a lungul timpului este cel privind viața și moartea sau poate, mai bine zis, renașterea. Totul își urmează cursul firesc, dincolo de orice interpretare a minții. Natura își are propriul mecanism de funcționare, astfel că, decât să ne străduim să înțelegem legile universului aplicabile pe acest pământ sau felul cum funcționează ele, aș sugera în schimb să ne dedicăm clipe pentru a observa întregul peisaj în care ne aflăm.

Există o învățătură mai profundă pentru suflet în poziția observatorului, mai degrabă decât în cea a gânditorului. Minte este limitată, ea cu siguranță ne susține în foarte multe procese ale vieții, dar în ciuda mărețului potențial pe care îl deține, în final își recunoaște și ea limita.

Observatorul reușește cu ușurință să integreze întreaga învățătură fără să aibă nevoie să o gândească, ci pur și simplu fiind martorul energiei care curge în jurul informației vizuale sau auditive la care este pus să asiste.

M-am născut în Islanda, țara focului și a gheții, o țară în care nordicii au ajuns în căutarea unui refugiu din calea conflictului, pentru a începe o nouă viață. Un lucru este însă cert - până în momentul în care nu ne rezolvăm propriul conflict interior, nu putem aspira la o lume lipsită de detalii perturbatoare. Drept dovadă, chiar în inima acestei țări, lupta pentru putere continuă să prindă viață prin prisma oricărei minți dominate de ignoranță și lipsite de compasiune. Să părăsești o țară și să pășești în alta având aceleași obiceiuri, același set de credințe și moralități și să crezi că vei începe o viață nouă este iluzia în care se oglindește fiecare om.

Mulți veniți aici împărtășeau iubirea pentru zeul Odin, temple continuau să fie ridicate în numele său și în continuare se făceau sacrificii în numele tuturor zeilor nordici. Alți oameni reușiseră să se convertească între timp la creștinism, cu o viziune deschisă în a lua în considerare și o altă cale, să îmbrățișeze o altă potențială ramură a religiei. Oamenii, de această dată, se luptau unii cu ceilalți doar prin prisma susținerii propriilor valori morale, dar după măcelul odios care avea loc de fiecare dată, luau în considerare ideea de a cuceri și de a schimba un regat cu un altul.

Acest călugăr pustnic ce mi-a apărut în cale asemenea unei raze de soare, obișnuia în trecut să fie cavaler la curtea regală, un om de viță nobilă.

În trecut, servise atât zeii cei vechi, cât și cei noi, dedicat cu desăvârșire să lupte pentru credința sa personală și pentru regatul său, numai că o întorsătură a vieții s-a ivit la un moment dat în calea sa, el renunțând complet la toate credințele sale, la tot ceea ce reușise să-l motiveze moral, spiritual, dar și ca simplu cetățean al regatului. Lipsit de sens și de o semnificație a destinului său, a ales să trăiască departe de oameni, departe de a fi inclus în valorile și condiționările altora, alegând exilul.

Un pustnic ce își ducea viața într-o manieră simplă, smerită și lipsită de laude a fost foarte surprins să vadă un chip de om în pădurea lui. Lipsit de contactul cu ceilalți, aceasta părea a fi o provocare pentru el și totodată o bucurie să aibă oportunitatea de a vedea potențialul pur al unui copil, lipsit de atingerea influențelor altor oameni, lipsit de credință și moralitate, un copil *gol și liber*, asemenea tatălui său care l-a găsit abandonat în pădure - al cărui nume este Dante.

Cu o iubire împărtășită din plin, bătrânul Dante m-a îngrijit și mi-a oferit tot ce era mai bun în noul cămin în care mă aflam. Cu trecerea anilor, m-a învățat să scriu și să citesc manuscrisele vechi, să cunosc istoria vikingilor,

dar și a creștinilor, și să mă îndoiesc de orice aspect până în momentul în care, prin rațiune, găsesc un argument care să poată demonstra adevărul propovăduit, de altfel o susținere mare în a cerceta și a aprofunda informația pe care o primeam.

Interesul lui nu era orientat spre a citi, a cunoaște, ci mai degrabă în a-mi dezvolta raționamentul. Abilitățile lui Dante erau extraordinare, constant reprezenta o enigmă pentru mine imensul cufăr de cunoștințe și resurse pe care îl aducea în viața mea.

M-a învățat să lupt cu sabia de lemn, să prepar leacuri din plantele de care ne bucuram împreună în această pădure, să le cunosc proprietățile și denumirile. Când eram copil, Dante obișnuia să mă adoarmă cu basmele pe care le spunea în timp ce admiram amândoi stelele de pe cer în miezul nopții, povești despre zei, despre reușitele lor și despre căderile pe care aceștia le-au întâmpinat.

Scopul unei povești avea să-mi ridice niște semne de întrebare privind caracterul meu, șlefuirea acestuia și înființarea unor moralități alese de mine prin arhetipul eroului din poveste. Cu cine mă identificam și de ce?

Plăcerea pentru o poveste anume reușea să scoată în evidență faptul că mă identificam în mod special cu personajul sau poate chiar contextul în care acesta se afla. Astfel, bătrânul reușea să mă studieze îndeajuns de mult încât să devină fascinat de băiatul său, iar cu trecerea anilor, să-mi împărtășească din ce în ce mai multe din cunoașterea pe care o deținea. Până la vârsta la care devenisem flăcău în toată regula, singurul om pe care îl cunoșteam era acest pustnic.

Dante părea a fi mai degrabă un mistic, el reușea să citească în runele gravate cu mâna lui, dar și în stelele de pe cer. Animalele se simțeau foarte apropiate de el, astfel că toate tânjeau după mângâierea lui.

Observând cu atenție aceste detalii, puteam vedea un lucru bizar: Dante nu doar că le câștiga încrederea acestor viețuitoare, dar putea să și comunice cu ele. Știa ce urma să se întâmple, știa chiar și de apariția vremii nefavorabile, astfel că pregătirile erau făcute încă de dinaintea sosirii ei.

Poveștile pe care le auzeam din gura lui păreau din altă lume, ca și cum acesta chiar trăise toate acele lucruri pe care le auzeam. Momentele mele preferate erau întotdeauna cele de la apusul soarelui, atunci când Dante îmi povestea legendele și basmele acestei lumi. Îl vedeam ca pe un copac roditor și plin de cunoaștere, dar mai important decât atât, îl vedeam ca pe tatăl pe care îl pierdusem.

- Îți mai aduci aminte povestea numelui tău? m-a întrebat Dante în timp ce stăteam amândoi în fața focului, lângă casă.

Flăcările focului dansau, reușind să-mi capteze complet atenția. Zâmbind ca un copil fascinat, priveam focul, în timp ce revedeam întreaga întâmplare care a dat naștere numelui meu.

- Bineînțeles! Văd copilul revoltat constant pentru faptul că îl strigai mereu „băiete”. Nu voi uita că, până am început să vorbesc, am ținut din plin această revoltă în mine, iar cu prima ocazie mi-am cerut dreptul de a primi un nume.

Dante m-a privit zâmbind larg, asemenea unui bătrân simpatic care aude o întâmplare cu adevărat haioasă.

- Erai foarte revoltat..., adaugă Dante amuzat și el de reamintirea noastră.

Observ spiritul zâmbitor al lui Dante și plăcerea de a mă asculta și adaug:

- Te rugasem să-mi oferi un nume și să mă strigi cu el, iar tu ai refuzat spunând că nu este dreptul tău să-mi oferi numele și să-l cauți și să mi-l oferi singur.

Dante a păstrat apoi liniștea, dar zâmbetul său părea că nu-i părăsește vreodată chipul, așa că am simțit să continui:

- Prin prisma multor povești auzite din partea ta, un singur personaj m-a inspirat îndeajuns de mult încât să vreau să-i port numele.

Dante, familiar cu arhetipul eroului, cu identificarea noastră referitoare la muza sau eroul ideal în care ne oglindim cel puțin o dată în viață, aștepta nerăbdător să-i aduc răspunsuri în acest sens.

- Care este acela?, m-a întrebat cu o atenție absolută centrată asupra mea.

- Tristan! i-am răspuns cu mândrie la adresa realizării propriului nume.

- Oare ce anume te-a inspirat la acel personaj? m-a întrebat cu o curiozitate evidentă în ochii săi și sorbind răspunsul mult așteptat.

- Curajul său, dar și faptul că era inimos, plin de iubire și blând cu toți cei din jur în ciuda trecutului său.

Cu un gest părintesc, Dante mi-a atins capul și m-a mângâiat, iar eu puteam simți ca un foc ce îmi inundă creștetul capului, până în vârful degetelor de la picioare. Nu era o simplă atingere de părinte, era ceva ce pe atunci nu puteam să-mi explic în cuvinte, o energie invizibilă pentru ochii mei pe care tocmai o promisem cu toată dragostea lui.

- Ai o inimă mare, dragă Tristan, dar oare îndeajuns de mare încât să oprească întunericul umbrei tale să se extindă la vale? m-a întrebat cu atenția îndreptată către foc.

Pe atunci nu am înțeles la ce se referea. Cuvintele sale păreau lipsite de sens și dincolo de capacitatea mea de a înțelege. Ce umbră? Ce tot vorbește? O parte analitică considera faptul că lipsa oamenilor în viața lui Dante ar fi